

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Győri Ítéltábla a dr. Takács Tibor ügyvéd által képviselt **felperes neve** (felperes címe) **felperesnek** a Herendi & Purebl Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Purebl Balázs ügyvéd) által képviselt **"A" Kft. alperes** ellen vételártartozás megfizetése és járulékai iránt indított perében a Zala Megyei Bíróság 2007. július 20. napján kelt 4.G.40.141/2006/13. sorszám alatti részítéletével szemben az alperes által 14. szám alatt előterjesztett fellebbezés folytán megtartott tárgyalás alapján meghozta a következő

r é s z í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság részítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy a Magyar Államnak az illetékügyben eljáró hatóság külön felhívására fizessen meg 578.200.- (Ötszázhetvennyolcezer-kettőszáz) Ft le nem rótt fellebbezési illetéket, valamint a felperesnek 15 napon belül 156.000.- (Egyszázötvenhatezer) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen a részítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A felperes keresetében - egyrészt - 9.611.224.- Ft vételár, valamint annak a 2006. május 3. napjától a kifizetés napjáig járó, a mindenkori jegybanki alapkamat kétszeres szorzatának megfelelő mértékű késedelmi kamata; - másrészt - 26.022.- Ft késedelmi kamat, valamint annak a 2006. július 1. napjától a kifizetés napjáig járó, a jegybanki alapkamat kétszeres szorzatát kitevő mértékű késedelmi kamat és perköltség megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

Keresetében előadta, hogy a felperes - mint gyártó - és az alperes - mint forgalmazó - között 2005. február 8. napján a 2005. évre, a 2006. február 10. napján a 2006. évre „kereskedelmi szerződés" elnevezésű szállítási szerződés jött létre a felperes által gyártott termékek alperesi megrendelésre történő szállítására. Az alperes a leszállított termékek vételárából 9.611.224.-

Ft vételárat nem fizetett meg, míg a felperes vételár-követelésének késedelmi kamatát 2006. május 2. napjáig kiegyenlítette, azt követően azonban - 26.022.- Ft-ban - nem.

Az alperes a vételár, az azután járó késedelmi kamat, illetve a 26.022.- Ft késedelmi kamattartozást nem vitatta, ellenkérelmében kérte viszont elutasítani a késedelmi kamat után felszámított felperesi (késedelmi) kamatkövetelést.

Az alperes ezentúl a keresettel szemben ellenkövetelést is előterjesztett, 2.624.441.- Ft erejéig beszámítási kifogást, míg 10.766.509.- Ft erejéig viszontkeresetet. A beszámítási kifogást a felperes hibás teljesítésére alapította, melynek következményeként - 2.303.360.- Ft erejéig - elsődlegesen az elállás, míg másodlagosan az árleszállítás szavatossági jogát gyakorolta; - 321.081.- Ft erejéig - a hibás teljesítéssel okozott kár megtérítését (Ptk.310.§.) igényelte. Előadta, hogy a felperes által a 2005. évben szállított 17,5 raklap árura 2006. július 28. napján "B" vevővel kötött adásvételi szerződést a termékek minőségi hibái miatt fel kellett bontania. Ezentúl a felperes által szállított termékek hibái miatt az alperes régi vevője - a "C" által vezetett "D" - 321.081.- Ft kárt szenvedett el, amelyet a vevő beszámított az alperes vele szembeni vételár-követelésébe.

Viszontkeresetét arra alapította, hogy 2006. május 30-tól megrendeléseire a felperes megtagadta a szállítást, illetve ezt megelőzően hibásan, késedelmesen teljesített. Az alperes ezután a felperes által gyártott termékeket csak viszonteladóktól tudta beszerezni, a felperes által korábban biztosított árnál drágábban. Ezek folytán az alperes a korábbi vevőit elvesztette. Azzal érvelt, hogy a 2006. évben a felperes által gyártott termékekből 66 millió Ft értékűt remélt forgalmazni, melyből számára - 20 %-os árréssel - 13.200.000.- Ft bevétel származott volna. Ténylegesen azonban a 2006. évben csak 2.433.491.- Ft nettó haszonnal zárt, a különbözeti „haszon” (10.766.509.- Ft) pedig a felperes szerződésszegő magatartása miatt maradt el, melyet a felperes a Ptk.318.§. /1/ bekezdése, 339.§. /1/ bekezdése alapján köteles megtéríteni.

A felperes az alperesi ellenkövetelésekre előterjesztett ellenkérelmében azok elutasítását indítványozta. Rámutatott, hogy a pert megelőző (2006. február-április közötti) levelezésekben az alperes a vételártartozását elismerte, ellenköveteléséről azonban nem tett említést. Az ellenkövetelés így csak a per elhúzását célozza, ezért kérte a viszontkeresetet a Pp.147.§. /1/ bekezdése alapján érdemi vizsgálat nélkül elutasítani. Érvelése szerint az alperes ezen túl mulasztott a Ptk.383.§-ában meghatározott minőségmegvizsgálás és a Ptk.307.§. /1/ bekezdés szerinti kifogásközlési kötelezettségében is.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott *részítéletével* a kereset szerint kötelezte az alperest 9.611.224.- Ft vételár- és 26.022.- Ft késedelmi kamattartozás, valamint ezek késedelmi kamatai megfizetésére.

Határozata indokolása szerint a Pp.213.§. /2/ bekezdése alapján azért határozott részítélettel a felperes keresetéről, mert azt - a lejárt késedelmi kamatot terhelő kamatkövetelés kivételével - az alperes elismerte, az önállóan elbírálnak volt, míg a beszámítási kifogás és viszontkereset tárgyában további bizonyításra van szükség. A lejárt késedelmi kamat után

igényelt késedelmi kamatkövetelésről a Ptk.301/A.§. /1/ bekezdése és a GK.66. számú állásfoglalás II. pontja alapján határozott.

A részítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést - annak tartalma szerint - az elsőfokú bíróság részítéletének hatályon kívül helyezése és az elsőfokú bíróság a per további tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítása iránt. Fellebbezésében kifejtette, hogy a beszámítási kifogással követelt összeg az elsőfokú részítélettel megítélt kereseti követelés 27 %-a, míg a viszontkereseti követelés összege meg is haladja a kereseti követelés - alperes által nem vitatott - mértékét. Az alperes számára túlzott nehézséget okozna a keresettel peresített összeg kifizetése, annak ellenköveteléssel „összevezetése” esetén még az alperesnek járna pénz. Azzal is érvelt, hogy a felek jövedelmi viszonyai, tőkeereje között jelentős különbség van, ezért az alperest jobban sújtaná a kereseti marasztalás megfizetése.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság részítélete helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltségben marasztalását indítványozta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a Pp.213.§. /2/ bekezdése alapján helytállóan határozott részítélettel. Részletesen hivatkozott arra, hogy az alperes véleménye szerint csak a per elhúzása céljából terjesztett elő beszámítási kifogást, illetve viszontkeresetet. Rámutatott, hogy az alperes még a 2005. évben vásárolt a felperestől termékeket, annak vételárát azonban a mai napig sem fizette ki.

A fellebbezés nem alapos.

Az ítéletábra megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a részítélet meghozatalához szükséges tényállást helytállóan állapította meg, melyből az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra az - eljárásjogi - jogkövetkeztetésre, hogy fennálltak a részítélet meghozatalának a Pp. 213. §. (2) bekezdésében meghatározott feltételei.

A Pp. említett 213. §. (2) bekezdése szerint a bíróság egyes kereseti kérelmek felől, vagy a kereseti kérelemnek önállóan elbírálnak egyes részei felől külön ítélettel (részítélet) határozhat, ha ebben a vonatkozásban további tárgyalásra nincs szükség, és ha a többi kereseti kérelem, vagy beszámítási kifogás véget a tárgyalást el kell halasztani. A részítélet a később hozott ítélettel a beszámítási kifogásra, illetőleg a viszontkeresetre vonatkozó tárgyalás eredményéhez képest hatályon kívül helyezhető, vagy megfelelően módosítható.

Az idézetek, valamint a Legfelsőbb Bíróság 3/2000. PJE határozata szerint a bíróság a részítélettel valamely kereset egészét is elbírálnak, ha az alperes beszámítási kifogása avagy további kereset (viszontkereset) elbírálnak miatt a tárgyalás elhalasztása szükséges. Jelen esetben az alperes az elsőfokú eljárásban azt az eljárásjogi rendelkező cselekményt terjesztette elő, hogy a keresetet - a késedelmi kamat után felszámított késedelmi kamatkövetelés kivételével - teljes egészében elismerte. Az elismert kereset tekintetében további tárgyalásra nem volt szükség, így az elsőfokú bíróság a Pp. 213. §. (2) bekezdése alapján arról részítélettel határozhatott.

A keresettel szemben előterjesztett beszámítási kifogás, illetve viszontkereset esetén a Pp. 213. §. (2) bekezdése és az említett jogegységi határozat alapján a bíróság mérlegelési jogkörébe tartozik annak eldöntése, hogy a jogvitát - részlegesen és időlegesen - lezárja-e a kereset tekintetében és a tárgyalást elhalasztja az ellenkövetelések (Pp. 239. §.) további tárgyalása érdekében. Ennek során a bíróságnak általában együttesen kell vizsgálnia mind a követelés, mind az ellenkövetelés megalapozottságát, és a konkrét körülmények mérlegelésével kell döntenie abban a kérdésben, hogy a részítélet meghozatala esetén nem sérül-e szükségtelenül az ellenkövetelést előterjesztő alperesnek a szembenálló követelések együttes elbírálásához fűződő érdeke, illetőleg mennyiben indokolt a felperes jogvédelme, vagy - pergazdaságossági okból - a jogvita részletes lezárása.

Jelen esetben a perbeli felek - említett - szembenálló érdekeinek elsőfokú bírói mérlegelése nem volt okszerűtlen, így a másodfokú eljárásban a fellebbezés alapján nem kerülhetett sor - a szembenálló követelések együttes elbírálása érdekében - az elsőfokú részítélet részbeni, vagy egészbeni hatályon kívül helyezésére.

A mérlegelési szempontok közül kiemelhető, hogy a felperes 2005. november 9. - 2006. április 27. napja között lejárt számlaköveteléseit érvényesíti a keresetével. Az alperes az elsőfokú eljárás során csatolt iratok szerint a 2006. február 16. - 2006. április 27. napja közötti 6 levelében említett számlatartozásai fennálltát rendre elismerte, ellenkövetelésre viszont nem hivatkozott. Ennek előterjesztésére csak a perben, 2007. január 23-án került sor. Ugyanakkor az alperes fellebbezéséből nem tárható fel az a fontos alperesi érdek, amely a jogviszony egyidejű lezárását nyomatékkal indokolná. Önmagában az ellenkövetelések keresetet meghaladó összege ilyen érdeket nem igazol. A felek „tőkeereje” közti különbség pedig szintén nem indokolhatja a részítélet mellőzését, mivel a piaci forgalomban az ügyletkötő felek - cégvagyonuktól függetlenül - azonos jogokkal és kötelezettségekkel rendelkeznek.

Az ítéletábra az elsőfokú bíróság részítéletét a Pp. 253. §. (2) bekezdése alapján hagyta helyben.

A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért az alperes a Pp. 78.§. (1) bekezdése alapján viselni tartozik személyes illeték-feljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési illetéket (It. 59. §. (1) bekezdés), valamint a felperes másodfokú eljárásban felmerült - ügyvédi munkadíjból álló - perköltségét. Ez utóbbi összegét az ítéletábra a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §. (2), (5)-(6) bekezdései alapján az ÁFA-val növelt 156.000,-Ft-ban határozta meg.

Győr, 2008. május 28. napján

Dr. Zámbo Tamás sk.
a tanács elnöke

. Ferenczy Tamás sk.
előadó bíró

Dr. Maurer Ádám sk.
bíró

A kiadmány hitelül:

Kiadó: